

Sharon Bolton

Kleine zwarte
leugens

A.W. Bruna Uitgevers

DEEL EEN

Catrin

Ik heb me afgevraagd of ik het in me heb om te doden. Of ik een levend wezen in de ogen kan kijken en die ene, onomkeerbare daad kan verrichten waardoor een leven eindigt. De vraag is nu beantwoord, neem ik aan. Ik heb er geen moeite mee om te doden, ik ben er zelfs tamelijk goed in.

DAG TWEE
Dinsdag 1 november 1994

1

Ik denk dat bijna iedereen kan doden in de juiste omstandigheden als de motivatie maar sterk genoeg is. De vraag is echter, ben ik al zover? Ik geloof het wel. Want het lijkt wel alsof ik de laatste tijd bijna nergens anders meer aan kan denken.

Het is een minuut na middernacht. Over twee dagen is het 3 november. Nog twee dagen. Ben ik al zover?

Er beweegt iets. Niet het water om me heen dat bevroren lijkt in de tijd, maar de weerspiegeling van een vogel. Ik hoef niet op te kijken om te zien dat het een reusachtige stormvogel is. Enorme, prehistorisch uitzierende beesten met een vleugelspanwijdte van twee meter en een grote, gekromde bek die vaak de boot volgen, vooral als ik 's avonds op zee ben, en die me altijd bij kunnen houden, hoe ver of hoe snel ik ook ga.

Ik vaar nu niet. Ik zit in de stuurhut naar de foto van mijn twee zoons te staren. Dat moet ik al een hele tijd hebben gedaan want mijn ogen prikken. Ik knijp ze dicht en dwing mezelf een andere kant op te kijken.

In de verte steken de bergen donker af tegen de lichtere nachtlucht en het water om me heen heeft het aanzien en de textuur van een oude spiegel. Vlak, hier en daar beschadigd, niet helemaal helder. Dat doet hij soms, deze oceaan, een vorm aannemen die zo totaal anders is dan je verwacht dat je even van je stuk gebracht wordt en vergeet dat het een van de ruwste, minst vergevingsgezinde zeeën van de wereld is.

Ik lig voor anker voor de kust van de Falklandeilanden, een kleine eilandengroep in de Zuid-Atlantische Oceaan zo ver van alle landen die ertoe doen, zo onbelangrijk op het wereld-

toneel, dat ze eeuwenlang aan ieders aandacht zijn ontsnapt. Tot ze het oude bot werden waar twee door ego gedreven politieke honden om begonnen te vechten. Een paar korte weken kende de hele wereld ons. Dat is meer dan tien jaar geleden en de wereld was ons ook weer snel vergeten.

Maar wij vergeten het niet, en Argentinië ook niet. Heel af en toe, zelfs twaalf jaar nadat ze een pak slaag hebben gehad, werpt de Argentijnse regering een sluwe blik in onze richting. De Argentijnen zeggen dat de Islas Malvinas van hen zijn. Wij zeggen 'krijg de kleré'.

Niet dat we zo blij zijn met wat we zijn geworden: een duur privilege, een van de laatst overgebleven restjes van het Britse Rijk. We verlangen naar onafhankelijkheid, naar het inkomen om onze eigen verdediging te kunnen betalen. De hoop is zwak. En we voelen ons nooit veilig.

De foto van mijn zoons is verbleekt. Het is nu niet zo goed te zien maar in het daglicht is het rood van Kits jasje dof roze en hebben Neds gele laarzen een vieze beige kleur.

De weerkaatsing van de maan op het water is zo stil en perfect dat hij, in zijn geheel en onbeschadigd, uit de lucht vallen lijkt te zijn. Hij ligt iets voor de achterstevan, net zo dun en weinig substantieel als een houtkrul, omringd door sterren alsof iemand ze willekeurig over het oppervlak van de oceaan heeft uitgestrooid. In deze uithoek van de Zuid-Atlantische Oceaan is geen lichtvervuiling en elke ster aan de hemel wordt vannacht recht onder me weerkaatst. Ik lijk omgeven door sterren. In de korte tijd dat ik in steden op het noordelijk halfrond woonde, waar sterren niet meer dan speldenprikken licht en soms zelfs helemaal onzichtbaar zijn, was het heel makkelijk om te vergeten dat het er zo gigantisch veel zijn. Maar hier thuis word ik elke keer als ik 's nachts de oceaan op ga herinnerd aan de onmetelijkheid van de hemel.

Ik verman mezelf. Ik weet niet hoe lang ik hier al zit, maar ik weet wel dat ik nog ongeveer twintig minuten door moet werken voor ik klaar ben vannacht. Ik verwissel de tank, con-

troleer de zuurstofniveaus, doe mijn masker en mondstuk op en stap van de achterkant van de boot.

Onmiddellijk wikkelt het water zich als een koude deken om me heen waardoor ik snel afkoel ondanks de beschermende wetsuit die ik draag, maar dat vind ik nooit erg. Ik zie het als onderdeel van het acclimatiseringsproces, de transformatie die ik moet ondergaan van landbewoner naar zeewezen.

Het water is niet diep, twintig meter hooguit. Natuurlijk hoor ik niet in mijn eentje te gaan duiken. Alleen al door het feit dat ik alleen op de boot ben schend ik de voornaamste veiligheidsregel onder duikers, maar er leeft niemand meer die de autoriteit of de invloed heeft om me tegen te houden en mijn eigen veiligheid interesseert me weinig.

Ik kijk omlaag, zie de duiklijn naar beneden lopen en in het donker verdwijnen, daarna laat ik lucht uit mijn vest lopen en zink. Een paar meter onder water draai ik me om en begin naar het kelpbos te zwemmen dat onder me in zicht komt.

Kelp, door de meeste mensen zeewier genoemd, groeit hier in overvloed. De plant hecht zich met een wortelachtige structuur aan de zeebodem en strekt zich uit naar het licht waarbij de bladeren en ranken omhoog worden gehouden door met gas gevulde blazen.

Ooit, lang geleden, is hier een boot gezonken en vervolgens uit elkaar gevallen waardoor de majestueuze onderwaterarchitectuur op de bodem van de oceaan is ontstaan. Enorme stukken hout, ingenomen door zeedieren, rijzen op van de zeebodem als onderwatersteden. En daarbovenuit torent de kelp, als een oud bos, maar dan wel een dat voortdurend gracieus in beweging is.

Bij het bos gekomen zwem ik dieper naar beneden. Overdag, in heldere omstandigheden, zouden de kleuren om me heen verbazingwekkend fel zijn. 's Nachts, alleen zichtbaar met behulp van mijn zaklantaarn, zijn ze zachter, gedempter. De lichtgele kleur van de kelp, het diepe rookblauw van het water, af en toe een robijnrode flits van een krab die over het zand rent.

Ik verzamel monsters van zee-egels. De kelpbossen zijn belangrijke paaigebieden voor de vissen, maar ze worden steeds kleiner en een mogelijke oorzaak hiervan is de zee-egel die aan de wortels vreet. De mensen met wie ik werk moeten weten of er sprake is van een nieuwe invasieve soort of dat de normale populatie alleen maar een beetje gulziger is geworden. Het verkopen van visvergunningen zou heel lucratief kunnen zijn voor de economie van het eiland. De vis is belangrijk, dus de kelpbossen zijn belangrijk en dus zijn mijn zee-egels belangrijk. Vannacht bewaar ik ze in gekoelde containers op de boot, morgenvroeg neem ik ze mee naar mijn lab in Stanley.

Een paar meter boven de zeebodem volg ik een route die ik al in mijn geheugen heb geprent. Veel duikers houden niet van kelp. Ze vinden het walgelijk als de natte plant langs hen heen strijkt en ze zijn altijd bang dat hij zich als een lian om een arm of been slingert. Ik houd van het gevoel van veiligheid dat hij me geeft. Ik vind het leuk me te verstoppen, andere wezens te verrassen, soms zelf verrast te worden. Mijn zoektochten slagen altijd beter als ik tussen kelp zit.

Plotseling besef ik dat ik niet alleen ben hierbeneden. De kelp voor me beweegt op een manier die niet overeenkomt met de lichte deining van de golven. Er komt iets op me af. Een seconde later botsen een jonge pelsrob en ik bijna tegen elkaar op. Hij kijkt in mijn ogen en schiet weer weg achter een vis aan die zo snel beweegt dat ik niet kan zien wat voor soort het is. Ik zie ze over de bodem van de oceaan zigzaggen maar het ongemakkelijke gevoel verdwijnt niet.

Het gebeurt in een oogwenk. Een grote schaduw hangt boven me, het water wordt met grote kracht tegen me aangedrukt en een enorm wezen duikt achter de zeehond aan. Ze maken contact. Er ontstaat een woest gedraai en geworstel. Het water barst uit in een explosie van bellen, dan laten de twee dieren elkaar weer los.

De nieuwkomer is een zeeolifant, een groot mannetje van meer dan twee meter lang. Hij is veel langzamer dan de pelsrob

maar buitengewoon sterk. Ze beginnen een woeste achtervolging door de kelp en ik ben in gevaar.

Een zeeolifant zou normaal nooit een mens aanvallen, hij zou zelfs een grote zeehond niet lastigvallen, maar deze is gefixeerd op de jacht, gedreven door de behoefte te doden. Het water om me heen verkleurt al door het bloed van de jonge zeehond. Als hij ontsnapt en de zeeolifant ziet mij, dan bestaat de kans dat hij me zonder na te denken aanvalt. Ik houd me doodstil, laag weggedoken in de kelp, in de hoop dat ze de jacht ergens anders voort zullen zetten.

Maar dat gebeurt niet. De pelsrob komt recht op me af. Hij staat op het punt dekking te zoeken in de dichte begroeiing als de zeeolifant boven hem opduikt. De jager sluit zijn krachtige kaken om de nek van zijn prooi en schudt heftig. Binnen een paar seconden hangt de kop van de pelsrob los en slap. De zeeolifant zwemt terug naar de oppervlakte met zijn prooi.

Zo moet het gedaan worden. Snel, brutaal, zonder de minste twijfel of reflectie. Zo doden wij. Ik heb vanavond veel over de dood nagedacht terwijl ik op de oceaan zat en toen ik naar beneden dook, over de dood en het vermogen van mensen om hem te veroorzaken. Over mijn eigen vermogen om te doden.

Ik ben immers de laatste van een lange lijst moordenaars. Mijn grootvader, met de toepasselijke naam Bartholomew Coffin, was een van de succesvolste en meest meedogenloze moordenaars die dit deel van de wereld ooit heeft gekend. Dag in dag uit gingen hij en zijn bende op pad, onophoudelijk en meedogenloos jagend totdat de oceaan rood kleurde van het bloed. Natuurlijk, opa doodde walvissen, geen mensen, maar wat zou het verschil zijn?

Als ik mijn laatste monster heb opgeraapt en ingepakt ben ik klaar om weer naar boven te gaan. Racend tegen de luchtbelletjes om me heen zie ik al sterren terwijl ik nog meters onder water ben. Ik doorbreek het oppervlak en even kan ik de boot niet vinden. In de tijd dat ik beneden was, is de betovering die de oceaan gevangenhiel verbroken en is het water weer gaan

bewegen. Golven slaan tegen me aan en ik voel een scherpe steek van opwinding. Ik ben alleen, ver uit de kust. Als ik niet terug kan naar de boot zal ik hier sterven. Ik heb al een tijdje het gevoel dat het einde van mijn leven heel dichtbij is. Is dit het dan? Zal ik vandaag sterven?

Maar daar is hij, nog geen twintig meter bij me vandaan.

Queenie is wakker geworden. Ze rent over het gangboord en blaft naar me tot ik de ladder grijp en mezelf omhoogtrek. Ik buig me voorover om haar te aaien en maak haar kletsnat. Ze rent weg om de oude handdoek van haar bed voor me te halen. Hij zit vol modder en hondenhaar, maar ik waardeer de geste.

Queenie is een staffordshire-bulteriër, klein voor haar soort, een stevig bundeltje spieren en zijdezachte vacht. Haar neus, poten en de punt van haar staart zijn wit maar de rest is zo zwart als de inhoud van mijn hoofd. Ze is vier jaar en soms zou ik durven zweren dat ze zich de jongens herinnert. Dat zij ook om hen treurt.

Ik haal het anker op, start de motor en vaar naar het zuiden richting Stanley terwijl ik weer aan mijn grootvader denk. Het lijkt of mijn gedachten vannacht vastbesloten zijn het duistere pad te volgen waar heimelijke plannen als verstrikkende wortels over de grond van het bos kruipen, waar de donkere uit- hoeken van onze gedachten vrij hun gang kunnen gaan.

Opa Coffin, de vader van mijn vader, was een van de grote walvisvaarders van de Zuid-Atlantische Oceaan. Hij was de laatste telg van een dynastie van jagers op zeedieren die in 1804 Nantucket verlieten en een paar maanden later in Neweiland op de Falklandeilanden arriveerden. De daaropvolgende tweehonderd jaar plunderden ze de eilanden en de omringende oceaan. De dierenwereld in de zee en op het eiland zijn nog steeds bezig te herstellen van de impact die opa Coffin en zijn voorvaderen hebben gehad.

Hij stierf toen ik nog een kind was. Helaas.

Ik vaar de rustigere wateren van Port William in en pas mijn koers aan zodat ik ruim uit de buurt blijf van het daar aange-

meerde cruiseschip, de Princess Royal. Vanaf nu tot het eind van de zomer zullen we een aanhoudende stroom van dergelijke schepen zien die hier een paar dagen aanleggen op weg naar Zuid-Georgië en Antarctica. Ze zijn zowel een zegen als een ramp, de honderden toeristen die dagelijks aan land komen als er een schip in de haven ligt, en dus houden we van hen en vervloeken we hen in gelijke mate. Vannacht lijkt het ongebruikelijk druk en lawaaiig gezien het tijdstip, maar op deze schepen wordt stevig gefeest, de geluiden van de feestvreugde zijn kilometers ver landinwaarts nog te horen.

Onopgemerkt door de mensen op het dek glijd ik voorbij en zet koers naar de binnenhaven. Het is bijna één uur in de ochtend. Heel binnenkort zal ik de uren tellen, niet de dagen. Maar er zijn nog dingen die ik moet doen, beloften die ik anderen heb gedaan, maar druk bezig zijn is vast goed. Ik kijk om me heen op de boot. Ik heb ervoor gezorgd dat de brandstof- en de watertanks tot de rand toe gevuld zijn. In een afgesloten kast ligt het geweer met de verdovingspijltjes voor de zeldzame keren dat ik een groot zoogdier moet verdoven, en ook een oud handwapen van mijn grootvader als euthanasie de enige optie is. Beide werken perfect. Ik ben er klaar voor.

Klaar om te ontdekken hoeveel bloed van de oude familie door mijn aderen stroomt. Ik navigeer de boot door de Narrows de binnenhaven in en zie direct dat mijn zorgvuldig voorbereide plannen misschien nergens op uit zullen draaien.

De politie staat op me te wachten.

2

In de korte tijd dat ik op zee was is er iets gebeurd. De meeste mensen op de Falklandeilanden wonen in Stanley, maar het blijft een kleine gemeenschap. Slechts zo'n tweeduizend mensen wonen in ongeveer zevenhonderd huizen. Drie uur geleden, toen ik vertrok, was de heuvel bezaaid met piepkleine lichtjes van meer dan honderd lampions, maar ze zijn nu bijna allemaal opgebrand. Op dit moment in de ochtend zou het in Stanley bijna helemaal donker moeten zijn. Maar dat is niet het geval. Ik zie een politieauto over de kustweg rijden en er zijn meer blauwe lampen in de haven.

Het is bijna op de kop af drie jaar geleden sinds ik voor het laatst de haven in voer en zag dat de politie me opwachtte.

'Er is een auto-ongeluk geweest.' Drie jaar later kan ik nog altijd Bens stem horen, krakend en trillend via de radio van de boot. 'Ned en Kit zijn allebei op weg naar het ziekenhuis maar verder weet ik niets. Kom zo gauw mogelijk hiernaartoe.'

Hij verbrak snel de verbinding waardoor ik me op het ergste voorbereidde. Maar dat was niet zo. Dat kon ik mezelf niet toestaan. Ik stelde me voor dat ze pijn hadden. Ik stelde me hun kleine, perfecte lichaampjes gewond en gebroken voor, uit elkaar gereten door metaal zo scherp als een scheermes. De hele weg naar Stanley hoorde ik hun stemmen in mijn hoofd, huilend om mama, niet in staat te begrijpen waarom ik er, op het moment dat ze me het meest nodig hadden, niet was. Ik stelde me ledematen voor die van rompen waren gescheiden, sneden over hun mooie gezichtjes. Ik had ze me nooit voorgesteld als levenloze lichamen, naast elkaar gelegen in het mortuarium.

Overmand door slechte herinneringen geef ik te veel gas. Ik moet de haven niet binnenvaren met deze snelheid. Er liggen rotsen, meerdere wrakken, verborgen obstakels die een boot eenvoudig kunnen openrijten. Ik dwing mezelf vaart te minderen en te wachten tot mijn ademhaling en mijn hartslag hetzelfde doen. Beide blijken minder makkelijk in bedwang te houden dan de gashendel. En toch moet ik de schijn ophouden dat ik normaal ben, dat ik het aankan. Het menselijke pantser om me heen moet nog even standhouden.

Iemand wacht op me bij mijn gebruikelijke ligplaats, een van de gepensioneerde vissers. Hij woont in een huisje bij de haven met twee vrouwen van wie de meeste mensen aannemen dat het zijn moeder en zus zijn, maar niemand durft erop te gokken. Zijn naam is Ralph Larken, maar achter zijn rug wordt hij Roadkill Ralph genoemd. Als ik hem de achtertros toewerp zie ik dat hij een verschoten gestreepte pyjama onder zijn oliejas draagt. De pijpen zijn in enorme zwarte rubberlaarzen gepropt en in dit vreemde, gedempte licht lijkt hij daardoor op een piraat. Ik spring zelf aan land met de voorste landvast in mijn hand. ‘Wat is er aan de hand?’

‘Kind vermist.’

Ik staar hem aan en vraag me af wie van ons twee het hardop zal zeggen. Hij doet het.

‘Weer een.’ Hij knikt naar een groep mensen op de kade. Ik zie politie-uniformen, iemand in militair werktenu. ‘We verwachtten je al,’ zegt hij. ‘Zagen je lichten.’

Weer een kind vermist. Ik worstelde nog steeds met mijn eigen verdriet toen het eerste verdween, iets meer dan twee jaar geleden, maar ik herinner me dat mensen tegen elkaar zeiden dat het een vreselijk ongeluk was, hoewel door onbekende oorzaak. Toen het tweede kind verdween zeiden diezelfde mensen dat we vreselijke pech hadden gehad. En nu een derde?

Iemand heeft zich losgemaakt van de groep op de kade en komt op me afgelopen. Het is de jonge politievrouw die niemand serieus kan nemen omdat ze zo vreselijk jong is en zo

vreselijk lang, en omdat ze zich niet lijkt te kunnen bewegen zonder iets om te stoten. Agent Skye McNair is zo iemand van wie andere mensen zeggen dat ze haar aardig vinden, omdat ze medelijden met haar hebben en sympathiek willen lijken. Ik hoef niks te bewijzen dus ik vind haar onhandigheid eerlijk gezegd heel irritant.

Terwijl ik naar haar kijk, bedenk ik voor het eerst dat ze er zo ontzettend levend uitziet. Haar haar, lang, krullend en met precies dezelfde kleur als vers gemaakte marmelade, wappert om haar hoofd, en aan haar gezicht – bleek als papier in het maanlicht – kan ik zien dat ze bezorgd en tamelijk opgewonden is. Ongeveer vijf centimeter om haar heen lijkt de nacht minder donker.

‘Catrin, sorry.’ Ze is veel langer dan ik. Ze buigt zich naar me toe en zwaait dan weer terug alsof ze bang is dat ze te dicht bij me komt. ‘Ik moet weten of je op zee nog iemand anders hebt gezien vanavond. Boten die je niet herkend hebt?’

Dat is niet het geval. Diverse grote commerciële vissersboten verlieten de haven rond dezelfde tijd als ik, maar ik kende ze allemaal. Veel eilanders gaan ’s nachts vissen, maar over het algemeen in kleinere boten dicht bij de kust.

‘Sorry, dit moet heel moeilijk zijn.’ Skye lijkt nooit te weten wat ze met haar handen moet doen. Ze zwaait er nu mee heen en weer. ‘Ik weet dat het bijna precies...’

Skye was hier drie jaar geleden niet. Ze zat toen in Engeland op de politieacademie. En toch weet ze dat over twee dagen iedereen terugdenkt aan de dag waarop ik mijn leven verloor.

‘Wat is er gebeurd, Skye?’ Ik kijk naar Ralph die Queenie aait. ‘Iets over een vermist kind?’ Ik zeg niet ‘weer een’. Het is nauwelijks nodig.

‘Van een gezin dat hier op bezoek is.’ Ze kijkt om naar de menigte achter ons. ‘Niet van het cruiseschip. Ze zijn op eigen houtje gekomen en verblijven in een van de guesthouses in de stad. Ze picknickten in de buurt van Estancia rond lunchtijd. De kinderen speelden in het gras. Ze verloren de jongste uit het oog.’

Estancia is een grote boerderij ongeveer twintig kilometer verderop, aan de zuidoostelijke punt van een grote inham.

‘Hij is nog maar drie.’ Skye lijkt bijna in tranen uit te barsten.

Drie jaar. De twee kinderen die eerder vermist raakten waren ouder, maar niet veel. Allebei jongens. Een kind van drie, al urenlang gescheiden van zijn ouders, alleen in de nacht. Koud, hongerig, bang. Is verlating niet de grootste angst van kinderen? Op deze eilanden, ’s nachts, zal hij zich verlaten voelen door de hele wereld.

‘Is er al een zoektocht geweest?’

Skye’s gezicht trilt even als ze zich vermant. ‘Er zijn de hele dag mensen geweest daar. Een paar mannen zijn zelfs weer teruggegaan. Callum Murray onder anderen. Samen met een paar mannen van de kazerne. We wachten op nieuws.’

‘Is dat zijn familie?’ Ik vind de moeder zonder haar echt te zoeken, een mollige, donkerharige vrouw van achter in de derdtig. Haar hele lichaam lijkt diep in elkaar gekrompen, alsof ze bang is dat ze in zal storten als ze ontspant. Als ik dichterbij kom weet ik dat het vlees dat ze ooit op haar gezicht had verdwenen lijkt te zijn, waardoor ze alleen nog maar vel over been is. Haar ogen zullen dood lijken. Ze zal eruitzien zoals ik.

Maar op het cruciale punt staat ze mijlenver van me af. Zij heeft nog hoop.

‘Ja, dat zijn ze.’ Skye lijkt nu op één been te staan. ‘De familie West. Het zal heel moeilijk worden. Er zijn ook mensen van het cruiseschip gekomen en, nou ja, ik wil niet onaardig zijn, maar ze helpen niet echt. Ze schijnen te denken dat we met geweld huizen moeten doorzoeken. Ze willen een blokkade voor alle boten die vanaf nu de haven verlaten. Kun je je voorstellen wat de vissers zullen zeggen als we ze vertellen dat ze morgenvroeg niet uit kunnen varen?’

‘Ik betwijfel of er veel zullen luisteren.’ Autoriteit wordt hier getolereerd, maar slechts tot op zekere hoogte.

‘En de familie is al bang genoeg. Het laatste wat ze nodig hebben zijn mensen die hen op allerlei akelige ideeën brengen.’

Het ligt op het puntje van mijn tong om te zeggen dat de akelige ideeën er, gezien onze recente historie met vermiste kinderen, al zullen zijn.

‘Het is allemaal heel verontrustend.’ Terwijl Skye verder praat en ik net doe alsof ik luister, lopen we naar mijn auto. ‘We zijn sinds negen uur al voor vijf incidenten opgeroepen. Hoofdinspecteur Stopford probeert alle bezoekers terug te krijgen op het cruiseschip, maar ze willen niet vertrekken voor de kleine jongen is gevonden. Het wordt een vreselijke nacht.’

Omdat ik weet dat het van me wordt verwacht, mompel ik dat ze het me moet laten weten als er iets is wat ik kan doen en dan loop ik snel weg. Queenie springt in de auto en ik rijd naar mijn huis aan de westkant van het Cape Pembroke-schiereiland, een piepklein strookje land tussen de binnen- en de buitenhaven van Stanley en de oceaan zelf.

Ik denk niet aan het vermiste kind. Of eigenlijk wel, maar alleen in hoeverre het invloed op mij zal hebben. Als boten worden tegengehouden na het verlaten van hun ligplaats, als ze doorzocht worden voor ze de haven uitvaren, dan vallen mijn plannen in duigen. Tweeënhalve dag vanaf nu. Ongeveer zestig uur. Het kind moet voor die tijd gevonden worden.

Ik neem niet de kortste weg naar huis. Sommige nachten, vooral wanneer de zwarte mist in mijn hoofd de overhand krijgt, lijkt iets me naar het huis van de Grimwoods te voeren. Altijd ’s nachts, als de kans dat ik iemand van het gezin zal zien praktisch nihil is. Vannacht rijd ik om de meest oostelijke punt van Stanleys natuurlijke haven naar het grote huis met het pauwblauwe dak dat in oostelijke richting over Surf Bay kijkt. Ik minder vaart bij de laatste bocht en zie de witgepleisterde muren, de zwarte ramen, de lage haag van gaspeldoorn, nu boordevol gele bloemetjes. Aan weerszijden van het lage houten hek staat een pompoenlantaarn en in het gedetailleerde, zorgvuldige snijwerk zie ik de hand van de grootvader van de kinderen. Hij heeft ook, ooit, pompoenen uitgehold voor mijn gezin.

Er is iemand wakker. Ik zie licht achter een bovenraam. Peters kamer. Ik heb Peter, het jongste kind, nooit gezien, maar hij heeft de laatste tweeënhalve jaar in mijn hoofd gewoond. Ik zie hem als een blond jongetje, mager en met een smal gezicht, net als zijn twee broers op die leeftijd. Hij zal ook, net als zij, de helderblauwe ogen van zijn moeder hebben.

Ik ben al jaren niet meer in dit huis geweest. Peter was nog niet geboren toen ik er voor het laatst was, maar ik ken Rachels huis net zo goed als het mijne. Peter is wakker geworden en Rachel zal bij hem zijn om hem, met haar lichaam om hem heen gewikkeld, in slaap te wiegen. Ze zal de geur van zijn haar inademen, hem tegen zich aan voelen trillen en genieten van haar macht om zijn angsten weg te nemen. Ik haat haar op dit moment zo erg dat ik alleen maar op het gaspedaal kan trappen en verder kan rijden.

Ja, denk ik. Rachel doden zal makkelijk zijn.